

Hartelijk welkom!

Iemand had twee zonen...

Eén van de mooiste gedeelten uit de bijbel vind ik Jezus' verhaal van de vader met twee zonen in Lukas 15:11-32. Het gaat over de afstand tussen God en mensen, maar tegelijk over gastvrijheid. Dit verhaal laat zien dat gastvrijheid *nodig* is: niet alleen voor de gasten, maar ook voor de gastheren en gastvrouwen.

En de jongste zoon ging op reis naar een ver land

Er is een diepe kloof tussen de kerk en tussen de wereld. Daar weten we genoeg van. Maar soms vergeten we dat er ook een kloof is tussen God en mensen. De jongste zoon gaat weg en de oudste zoon blijft. Maar is de oudste zoon echt dichter bij zijn vader dan de jongste? Dat is nog maar de vraag. Als we de jongste zoon zien als iemand die niet-kerkelijk is en de oudste zoon als iemand die trouw naar de kerk gaat en zijn godsdienstige plichten nakomt, is er op het oog veel verschil tussen beiden. Dat zien we ook vandaag. Mensen buiten de kerk weten steeds minder over het christelijk geloof. Zij kennen de gewoonten in de kerk niet, kunnen niets opzoeken in de bijbel, kunnen niet meezingen met de liederen. Dat schept afstand en dat maakt het niet gemakkelijk voor niet-kerkelijke mensen om aansluiting te vinden bij de kerk. Maar tegelijk laat dit verhaal ons zien dat daarmee niet alles is gezegd.

Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan...

Per jaar komen heel wat mensen tot geloof in Nederland. Dat gebeurt vaak via de gastvrijheid van mensen. Ongeveer 70% van alle nieuwe gelovigen zegt achteraf dat christelijke vrienden en familie voor hen heel belangrijk zijn geweest. Dat is al zo vanaf de vroege kerk. De eerste christenen stonden bekend om hun gastvrijheid. 'Wij delen onze tafel, maar niet ons bed', schreef een anonieme christen in de 2^e eeuw. 'Gastvrijheid' betekent in het Nieuwe Testament letterlijk 'liefde voor de vreemdeling'. Het is ontzettend belangrijk dat christenen hun huizen en tafels openstellen voor vrienden, burens en collega's. Aan echte gastvrijheid, zonder verborgen agenda's, is een groot gebrek.

Ook de gastvrijheid van kerken is belangrijk. We kunnen dan denken aan inloophuizen en laagdrempelige kerkdiensten. Dat zijn waardevolle initiatieven. Maar er is meer te noemen. Sinds de jaren '90 hebben veel kerken tijd en moeite geïnvesteerd in missionaire cursussen, zoals de Alpha-cursus. En niet zonder resultaat! Duizenden mensen zijn in aanraking gekomen met het christelijk geloof. Velen van hen zijn daarmee verder gekomen en zijn christen geworden.

Zijn vader zag hem, liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem

God is gastvrij. De vader laat zijn zoon niet eens uitpraten. Hij verwelkomt hem en begint feest te vieren. De zoon is thuisgekomen, zonder iets te verwachten, maar hij wordt overweldigd door de blijdschap van zijn vader. Deze vader, zo maakt Jezus duidelijk, is een voorbeeld van God. Als God onze Heer is en de Koning van de kerk, hebben wij een gastvrije Heer en Koning. Eerst hebben wij daar zelf van geprofiteerd en nu mogen anderen daarvan genieten. Als God gastvrij is, waar wachten wij dan nog op?

Doet hem een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten

De jongste zoon krijgt zijn waardigheid terug. Hij is weer kind aan huis. Zomaar? Ja, maar toch niet meer zoals vroeger. Eerst zei hij: 'Geef mij nu alvast dat deel van de erfenis waar ik recht op heb'. Nu zegt hij: 'Ik heb er geen recht meer op uw zoon te heten'. Hij heeft iets geleerd, dat is duidelijk. En juist zo wordt hij overstelpt door het welkom van zijn vader. Juist

zo krijgt hij eerbewijzen en waardigheid. Gast-vrijheid is niet onverschillig: het is geen vrijheid-blijheid. Als kerken gastvrij willen zijn, mogen ze ook laten zien wie ze zijn. Wie binnenkomt, mag laten zien dat hij of zij iets wil leren over hoe God met mensen omgaat. Zo iemand komt niet binnen als de keuringsdienst van waren. Als we gastvrij willen zijn, maken we ruimte voor iemand. Maar het zou gek zijn als we zouden zeggen: 'Laten we ons huis helemaal leeg maken en ook zelf vertrekken, dan heeft onze gast nog meer ruimte'. Nee, we zijn er zelf bij met onze eigenheid. Duidelijkheid hoort ook bij gastvrijheid.

Maar de oudste zoon werd boos en wilde niet naar binnen gaan

Vele eersten zijn de laatsten, zei Jezus. Aan het begin van dit verhaal is de jongste zoon buiten en de oudste zoon is binnen. Aan het eind van het verhaal zijn de rollen omgedraaid. De trouwe, hardwerkende zoon staat buiten en wil niet binnenkomen. Waarom niet? Hij beschouwt zichzelf niet als kind, maar als werknemer. 'Hoe lang ben ik al in uw dienst?', vraagt hij. Is dat taal voor een kind? Maar het laat zien hoe hij denkt: hij denkt in termen van verdiensten en rechten. Dat is uiteindelijk de les van dit verhaal: als we gasten verwelkomen, wil God ons iets leren over onszelf. Uiteindelijk zijn we allemaal afhankelijk van Gods gastvrijheid. Als we dit beseffen, wordt het zichtbaar in ons leven: in gulheid, vriendelijkheid en bescheidenheid tegenover gasten. Andersom zouden zure, afwerende en ongastvrije christenen zich moeten afvragen of zij zelf misschien nog buiten staan. Ook de oudste zoon wordt binnen genodigd door zijn vader. Of hij naar binnen is gegaan, weten we niet. Maar met zo'n vader kan dat toch bijna niet anders?